

dobného ustanovení t. j. že žaloba má být podána proti likvidátoru, vůbec není. Fiktivní osobnost právní trvá i po skončení likvidace pro případy, že by se dodatečně vyskytlo nějaké jmění (§ 93, odst. 5 zák. č. 58/1906 ř. z.). K zastupování jest nadále povolán a oprávněn likvidátor a to dosavadní, nebo likvidátor nově ustanovený, je-li takové ustanovení možné. Jen v případě, že by dosavadní likvidátor zemřel nebo jinak se stal nepřípustným k právním činům, a usta-

novení nového likvidátora nebylo by možné, nastává nutnost zříditi opatrovníka podle § 276 o. z. — Nutno však mít na paměti, že i takový opatrovník předpokládá existenci právního subjektu, jehož zájmy jest povolán hájiti, a že tedy i zřízení opatrovníka spolku předpokládá další, třebaš fiktivní existenci spolku a že opatrovník jest jen zástupcem a nikoliv pokračovatelem nebo nástupcem spolku.

František Barnet.

Literatura.

Kučera-Suchánek: Útraty soudního řízení (advokátní a notářské sazby), Praha 1944, 948 stran, 3 přílohy a 12 stran doplňků, cena 250 K.

Práce pojednává o oněch ustanoveních procesních, jak civilního tak trestního řádu, jakož i o oněch ustanoveních vedlejších zákonů a jiných předpisů, která se dotýkají útratové otázky. Po způsobu komentáře jsou uváděna jednotlivá ustanovení a k nim připojen přehled judikatury jakož i výklad těchto ustanovení, který se opírá vyčerpávajícím způsobem o literaturu dotýkající se otázek sem spadajících. Tam, kde jsou autoři odchylného mínění, neopomíjejí uvést opačné názory zastávané judikaturou nebo literaturou. Tím se kniha stává cennou pomůckou těm, kdož jsou nuceni obírat se řešením otázek útratových, které pro svoji nezáživnost spíše dovedou odradit než přilákat koho k jejich zpracování, tím méně v takovém rozsahu, jakého se jim dostala v tomto komentáři.

Výkladu trestněprávních předpisů v uvedené otázce jsou věnovány str. 459 až 493.*)

Na str. 515 až 516 se pojednává o otázce, kdo hradí náklady spojené s veřejným seděním podle § 8 zák. Sb. č. 562/1919, v němž bylo vysloveno, že se odsouzený neosvědčil. Vyslovuje se zásada, že »odsouzený hradí náklady šetření a náklady veřejného sedění, včetně útrat právního zastupování«. S tímto názorem dlužno souhlasit, ježto jiné řešení nelze dovésti ze zákona. Lze je však pře-

jen doplnit. Ustanovení trestního řádu nemá totiž předpisu obdobného ustanovení § 41 c. ř. s., podle něhož podlehlá strana má hradit »všechny náklady způsobené vedením rozepře, potřebné k účelnému domáhání nebo bránění práva«. Tohoto ustanovení dlužno obdobně použít i v trestním řízení. Prakticky se ho také užívá, neboť ani jinak by nebylo lze upravit seznamy útrat právního zastupování soukromého žalobce nebo soukromého účastníka, po případě seznam útrat obhajování obžalovaného. To znamená, že i v případech, kde obžalovaný je zásadně povinen hradit útraty zastupování soukromého žalobce, lze odepřít soukromému žalobci nárok na náhradu oněch útrat zastupování, jež nebyly potřebné k účelnému domáhání práva. S takovým případem se setkáváme v praxi právě v případě nákladů spojených s veřejným seděním podle § 8 cit. zák. Soudce zavede po uplynutí zkušební doby řízení o tom, zda se odsouzený osvědčil. Dotáže se na příklad soukromého žalobce, zda mu odsouzený dal uložené zadostučinění, k čemuž se soukromý žalobce vyjádří záporně. Nebude lze vyříditi věc v neveřejném sedění; soudce proto nařídí veřejné sedění, při němž však odsouzený osvědčí, že tvrzení soukromého žalobce bylo nesprávné. Má tu odsouzený ještě k tomu, že musí hradit náklady veřejného sedění, hradit též útraty právního zastupování soukromého žalobce vzniklé vyjádřením nesprávného obsahu a jeho intervencí při veřejném sedění? V těchto případech je vhodné — když již věc nelze jinak řešit, — aby soukromému žalobci byl odepřen nárok na náhradu útrat tím vzniklých z důvodu, že jim nelze přiznat povahu »potřebných nákladů k účelnému domáhání práva«.

Poláček.

*) Referát s hlediska civilně-právního přineseme v příštím čísle. — Pozn. redakce.